

DECIZIA Nr.397
din 3 iulie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.47 alin.(1) lit.b)
din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Publicată în Monitorul Oficial nr.529 din 16.07.2014

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.47 alin.(1) lit.b) teza finală din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Gabriel Emilian Constantin în Dosarul nr. 2.821/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.729D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că dosarul a fost repus pe rol, după dezbaterile care au avut loc în ședința publică din 12 iunie 2014, dată la care, constatând că nu este întrunită majoritatea prevăzută de art.6 teza a doua și art. 51 alin.(1) teza a doua din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus repunerea cauzei pe rol pentru data de 3 iulie 2014.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Sentința civilă nr.2.598 din data de 17 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr.2.821/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.47 alin. (1) lit.b) teza finală din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.**

6. Excepția a fost ridicată de Gabriel Emilian Constantin cu ocazia soluționării contestației formulate împotriva Rezoluției nr. 44/IJ/31/DIJ/2013 din 21 martie 2013 emise de Inspecția Judiciară.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate blochează accesul liber la justiție. În continuare afirmă că „rezoluția inspecției judiciare reprezintă o opinie subiectivă pronunțată într-o procedură administrativă, opinie ce nu poate fi exclusă unui control independent și imparțial, în situația în care această rezoluție poate naște sau stinge raporturi juridice”.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** arată că Legea nr.317/2004 conferă dreptul oricărei persoane interesate de a sesiza Inspecția Judiciară cu privire la abateri disciplinare săvârșite de judecători și procurori. Persoana interesată se poate adresa justiției pentru apărarea dreptului recunoscut de lege, în sensul art.21 din Constituție, în cazul în care acesta este încălcat. Se apreciază că accesul la justiție al persoanei care a formulat sesizarea pentru contestarea rezultatului verificărilor prealabile (rezultat constând în constatarea inexistenței indiciilor săvârșirii unei abateri disciplinare) nu intră sub sfera de reglementare a art.21 alin.(1) din Constituție în condițiile în care dreptul de a declanșa procedura disciplinară aparține titularilor acțiunii disciplinare.

Procedura verificărilor prealabile în scopul stabilirii existenței indicilor săvârșirii unei abateri disciplinare, anterior începerii cercetării disciplinare prealabile, constituie o garanție procesuală reglementată de lege, care nu contravine dispozițiilor art.21 din Constituție.

9. De asemenea, instanța constată că reclamantul nu a argumentat criticile cu privire la dispozițiile art.1 alin.(1) și alin. (5), art.11, art.15 alin.(1), art.16 alin.(1) și (2), art.20, art. 24, art.52 și art.148 din Constituție.

10. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** consideră că rezoluția de clasare se dispune, în etapa inițială a procedurii disciplinare, de efectuare a verificărilor prealabile, de inspectorii judiciari din cadrul Inspecției Judiciare sau la propunerea acestora, de către titularii acțiunii disciplinare, în condițiile în care fie nu sunt îndeplinite anumite condiții de formă, respectiv sesizarea nu este semnată, lipsesc datele de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat sesizarea, fie în cazul în care, în urma efectuării verificărilor prealabile, s-a constatat că nu sunt indiciile săvârșirii unor abateri disciplinare. Susține că o asemenea împrejurare nu este însă de natură să confere caracter neconstituțional textului de lege dedus controlului de constituționalitate, legiuitorul putând institui, în considerarea unor situații deosebite — de exemplu, în procedura disciplinară a magistraților — reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești.

12. De asemenea susține că instituirea unor proceduri interne specifice, inclusiv în ceea ce privește exercitarea căilor de atac în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților, nu are semnificația restrângerii dreptului persoanei care a formulat sesizarea pentru începerea acțiunii disciplinare de a obține în justiție repararea drepturilor sau intereselor sale vătămate prin conduita magistratului respectiv. În plus, arată că, potrivit art.47 alin.(2) din Legea nr. 317/2004, persoanele interesate au posibilitatea să formuleze o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actului de sesizare, dispozițiile art.47 alin.(1) lit.b) teza finală din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.628 din 1 septembrie 2012. Însă, din analiza notelor scrise prin care autorul excepției de neconstituționalitate își motivează criticile formulate, coroborate cu temeiurile legale care au stat la baza respingerii sesizării de către Inspecția Judiciară, precum și cu cele reținute de instanța judecătorească în pronunțarea soluției, prin care s-a respins acțiunea reclamantului ca inadmisibilă, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile „*rezoluția de clasare este definitivă*” din cuprinsul art.47 alin.(1) lit.b) din Legea nr. 317/2004 în ipoteza prevăzută de art.45 alin.(4) lit.b) din aceeași lege cu următorul cuprins:

— Art.47 alin.(1) lit.b): *(1) În cazul în care sesizarea s-a făcut potrivit art.45 alin.(2), inspectorul judiciar poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată: (...)*

b) clasarea sesizării, în cazul în care aceasta nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat sesizarea, precum și în cazul prevăzut la art.45 alin.(4) lit.b); rezoluția de clasare este definitivă;”.

16. Dispozițiile art.45 alin.(2) și alin.(4) lit.b), la care textul criticat face referire, au următorul cuprins:

— Art.45 alin.(2) și alin.(4) lit.b): *„(2) În cazul în care Inspecția Judiciară este titulară a acțiunii disciplinare, aceasta se poate sesiza din oficiu sau poate fi sesizată în scris și motivat de orice persoană interesată, inclusiv de Consiliul Superior al Magistraturii, în legătură cu abaterile disciplinare săvârșite de judecători și procurori. [...]*

(4) Dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare: [...]

b) sesizarea se clasează, iar rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare, dacă *Inspekția Judiciară* a fost sesizată în condițiile alin.(2).”.

17. Potrivit art.99 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, „constituie abateri disciplinare:

a) manifestările care aduc atingere onoarei sau probității profesionale ori prestigiului justiției, săvârșite în exercitarea sau în afara exercitării atribuțiilor de serviciu;

b) încălcarea prevederilor legale referitoare la incompatibilități și interdicții privind judecătoria și procurorii;

c) atitudinile nedemne în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu față de colegi, celălalt personal al instanței sau al parchetului în care funcționează, inspeciori judiciari, avocați, experți, martori, justițiabili ori reprezentanții altor instituții;

d) desfășurarea de activități publice cu caracter politic sau manifestarea convingerilor politice în exercitarea atribuțiilor de serviciu;

e) refuzul nejustificat de a primi la dosar cererile, concluziile, memoriile sau actele depuse de părțile din proces;

f) refuzul nejustificat de a îndeplini o îndatorire de serviciu;

g) nerespectarea de către procuror a dispozițiilor procurorului ierarhic superior, date în scris și în conformitate cu legea;

h) nerespectarea în mod repetat și din motive imputabile a dispozițiilor legale privitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor ori întârzierea repetată în efectuarea lucrărilor, din motive imputabile;

i) nerespectarea îndatoririi de a se abține atunci când judecătorul sau procurorul știe că există una din cauzele prevăzute de lege pentru abținerea sa, precum și formularea de cereri repetate și nejustificate de abținere în aceeași cauză, care are ca efect tergiversarea judecății;

j) nerespectarea secretului deliberării sau a confidențialității lucrărilor care au acest caracter, precum și a altor informații de aceeași natură de care a luat cunoștință în exercitarea funcției, cu excepția celor de interes public, în condițiile legii;

k) absențe nemotivate de la serviciu, în mod repetat sau care afectează în mod direct activitatea instanței ori a parchetului;

l) imixtiunea în activitatea altui judecător sau procuror;

m) nerespectarea în mod nejustificat a dispozițiilor ori deciziilor cu caracter administrativ dispuse în conformitate cu legea de conducătorul instanței sau al parchetului ori a altor obligații cu caracter administrativ prevăzute de lege sau regulamente;

n) folosirea funcției deținute pentru a obține un tratament favorabil din partea autorităților sau intervențiile pentru soluționarea unor cereri, pretinderea ori acceptarea rezolvării intereselor personale sau ale membrilor familiei ori ale altor persoane, altfel decât în limita cadrului legal reglementat pentru toți cetățenii;

o) nerespectarea în mod grav sau repetat a dispozițiilor privind distribuirea aleatorie a cauzelor;

p) obstrucționarea activității de inspecție a inspeciorilor judiciari, prin orice mijloace;

q) participarea directă sau prin persoane interpușe la jocurile de tip piramidal, jocuri de noroc sau sisteme de investiții pentru care nu este asigurată transparența fondurilor;

r) lipsa totală a motivării hotărârilor judecătorești sau a actelor judiciare ale procurorului, în condițiile legii;

s) utilizarea unor expresii inadecvate în cuprinsul hotărârilor judecătorești sau al actelor judiciare ale procurorului ori motivarea în mod vădit contrară raționamentului juridic, de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat;

ș) nerespectarea deciziilor Curții Constituționale ori a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursurilor în interesul legii;

t) exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență.”.

18. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art.1 alin.(1) și alin.(5) referitor la statul român, art.11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art.15 alin.(1) referitor la universalitate, art.16 alin.(1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art.20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art.21 privind accesul liber la justiție, art.24 referitor la dreptul la apărare, art.52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art.148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea sunt invocate prevederile art.6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că aceasta este întemeiată, pentru considerentele ce vor fi enunțate în continuare.

20. Procedând la analiza actelor aflate la dosarul cauzei, Curtea reține că prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, reclamantul Gabriel Emilian Constantin, în contradictoriu cu Inspekția Judiciară, a formulat contestație împotriva Rezoluției nr.44/IJ/31/DIJ/2013 din 21 martie 2013 prin care s-a clasat sesizarea sa formulată la data de 27 decembrie 2012. Clasarea s-a dispus de către Inspekția Judiciară în temeiul dispozițiilor art.45 alin.(4) lit.b) din Legea nr.317/2004, întrucât în urma efectuării verificărilor prealabile s-a constatat că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare. În motivarea contestației, reclamantul a arătat că judecătorii care au soluționat cererea sa de revizuire ce a făcut obiectul Dosarului nr.18.906/200/2012 al Judecătorei Buzău au ignorat în totalitate caracterul obligatoriu al unei decizii pronunțate în interesul legii și au încălcat „normele de drept material sau procesual”.

21. Prin întâmpinarea formulată, Inspekția Judiciară a invocat excepția inadmisibilității acțiunii și, pe fond, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată. Față de excepția inadmisibilității acțiunii, reclamantul Gabriel Emilian Constantin a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.47 alin.(1) lit.b) teza finală din Legea nr.317/2004, circumstanțind la ipoteza neidentificării situației de fapt care a determinat sesizarea, cu toate că Inspekția Judiciară a dispus clasarea în baza dispozițiilor art.45 alin.(4) lit.b) din Legea nr.317/2004. În fapt, ambele ipoteze, atât cea invocată de autor, cât și cea invocată de Inspekția Judiciară ca temei al clasării sesizării sunt acoperite de dispozițiile art.47 alin.(1) lit.b) din Legea nr. 317/2004.

22. Curtea observă că până la adoptarea Legii nr.24/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.51 din 23 ianuarie 2012, actele normative de modificare a Legii nr.317/2004 prevedeau că rezoluția de clasare putea fi contestată la secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, în termen de 30 de zile de la comunicare, sau atacată la instanță, potrivit Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1.154 din 7 decembrie 2004.

23. Potrivit Legii nr.24/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în cazul în care sesizarea s-a făcut potrivit art.45 alin.(2), respectiv în cazul în care Inspekția Judiciară este titulară a acțiunii disciplinare, aceasta se poate sesiza din oficiu sau poate fi sesizată în scris și motivat de orice persoană interesată, inclusiv de Consiliul Superior al Magistraturii, în legătură cu abaterile disciplinare săvârșite de judecători și procurori, iar inspectorul judiciar poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată:

— admiterea sesizării, prin exercitarea acțiunii disciplinare și sesizarea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii;

— clasarea sesizării, în cazul în care aceasta nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau „indicii cu privire la identificarea situației de fapt” care a determinat sesizarea, precum și în cazul prevăzut la art.45 alin. (4) lit.b); **rezoluția de clasare este definitivă;**

— respingerea sesizării, în cazul în care se constată, în urma efectuării cercetării disciplinare, că nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea acțiunii, respectiv nu există indicii cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare. În acest caz rezoluția de respingere poate fi contestată de persoana care a formulat sesizarea la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile.

24. Curtea apreciază că, în ceea ce privește rezoluția de clasare, un prim aspect ce trebuie clarificat se referă la înțelesul sintagmei „indicii cu privire la identificarea situației de fapt” din cuprinsul art.47 alin.(1) lit.b) din Legea nr.317/2004. Astfel, această sintagmă se referă la situațiile în care inspectorul judiciar printr-o verificare formală, din cauza lipsei descrierii situației de fapt, nu poate identifica împrejurarea care a determinat sesizarea.

25. Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art.47 din Legea nr. 317/2004, rezoluția inspectorului judiciar poate fi atacată la secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii — în cazul admiterii sesizării, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București — în cazul respingerii sesizării, iar în cazul clasării sesizării rezoluția este definitivă și nu există cale de atac împotriva acesteia.

26. Referitor la cel de al doilea aspect, Curtea constată că dispozițiile legale criticate potrivit cărora inspectorul judiciar, prin rezoluție scrisă și motivată, poate dispune clasarea sesizării *în cazul prevăzut la art.45 alin.(4) lit.b) din Legea nr.317/2004, respectiv dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare*, și rezoluția de clasare este definitivă, contravin prevederilor constituționale privind accesul liber la justiție, precum și celor convenționale privind dreptul la proces echitabil.

27. Potrivit art.21 din Constituție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime. Prin Decizia nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la toate mijloacele procedurale prin care se îndeplinește actul de justiție. S-a considerat că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, astfel cum rezultă din art.126 alin.(2) din Constituție.

28. În jurisprudența sa referitoare la liberul acces la justiție, în mod constant Curtea Constituțională a statuat că acest principiu semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revenindu-i legiuitorului, fiind o aplicare a dispozițiilor constituționale cuprinse în art.126 alin. (2). A se vedea în acest sens Decizia nr.221 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.516 din 17 iunie 2005.

29. De asemenea, prin Decizia nr.953 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.53 din 23 ianuarie 2007, Curtea a statuat că în sensul principiului constituțional instituit de art.21 privind accesul liber la justiție se înscrie și posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Ca urmare, existența oricărui impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea să nege acest drept al persoanei, încalcă, în mod flagrant, prevederile art.21 alin.(1)–(3) din Constituție.

30. Totodată, prin Decizia nr.71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.49 din 27 ianuarie 2009, Curtea a reținut că liberul acces la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale.

31. Potrivit art.6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa, cu titlu general, că art.6 paragraful 1 din Convenție garantează oricărei persoane dreptul de a aduce în fața unei instanțe orice pretenție referitoare la drepturi și obligații cu caracter civil (a se vedea Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Golder împotriva Marii Britanii*, paragraful 36, și Hotărârea din 20 decembrie 2011, pronunțată în Cauza *Đokić împotriva Serbiei*, paragraful 35).

32. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului sa reținut că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Cauza *Ashingdane contra Regatului Unit al Marii Britanii* — 1985). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări sau condiționări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

33. În sensul considerentelor expuse mai sus, în jurisprudența instanței europene s-a statuat că scopul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este „să apere nu drepturi teoretice sau iluzorii, ci concrete și efective”, în acest sens fiind Hotărârea din 12 iulie 2001, pronunțată în Cauza *Prințul Hans-Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei* și Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*.

34. Prin urmare, Curtea constată că, în ipoteza prevăzută de art.45 alin.(4) lit.b) din Legea nr.317/2004, inspectorul judiciar face o cercetare a fondului sesizării pentru a constata dacă există sau nu indicii cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare. Or, în această situație, textul de lege criticat, potrivit căruia rezoluția de clasare este definitivă și, deci, exclusă controlului judiciar, încalcă accesul liber la justiție, drept fundamental consacrat atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, partea interesată fiind lipsită de accesul la o instanță judecătorească. Dacă în primele 3 ipoteze reglementate de art.47 alin.(1) lit.b) din Legea nr.317/2004, respectiv atunci când sesizarea nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sesizării sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt, caracterul definitiv al soluției clasării este legitimat prin aceea că aceasta nu are un caracter irefragabil deoarece persoana interesată poate face o nouă sesizare cu respectarea condițiilor prevăzute, așa cum a decis instanța de contencios constituțional în jurisprudența sa (a se vedea în acest sens Decizia nr.487 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.66 din 27 ianuarie 2014), în ipoteza prevăzută de art.45 alin.(4) lit.b) se dispune asupra fondului sesizării, astfel că este absolut necesară asigurarea accesului la justiție prin posibilitatea atacării soluției la instanța judecătorească.

35. Cu privire la invocarea art.1 alin.(1) și alin.(5), art.11, art.15 alin.(1), art.16 alin.(1) și (2), art.20, art.24, art.52 și art.148 din Constituție, Curtea reține că autorul excepției de

neconstituționalitate nu precizează motivele pentru care dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale menționate și, prin urmare, Curtea nu poate analiza aceste critici.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1—3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Emilian Constantin în Dosarul nr.2.821/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că sintagma „*rezoluția de clasare este definitivă*” din cuprinsul art.47 alin.(1) lit.b) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii este neconstituțională în ipoteza prevăzută de art.45 alin.(4) lit.b) din aceeași lege.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2014.